

Mál nr. 52/2017
M
og
vátryggingafélagið V v/ slysaftryggingar ökumanns.

Ágreiningur um hvort bótaréttur sé fallinn niður með því að tjón var tilkynnt of seint.

Gögn.

Málskot, dags. 15.2.2017, ásamt fylgigögnum.

Bréf V, dags. 22.2.2017.

Málsatvik.

Hinn 27. júní 2013 var M í öðukennslu á bifhjól og hafði stöðvað bifhjól á rauðu ljósi á gatnamótum Suðurlandsbrautar og Grensásvegar í Reykjavík. Rann hún þá af kúplingu hjólsins með þeim afleiðingum að hjólið fór af stað inn á gatnamótin þar sem það rakst á kyrrstæða bifreið. Við áreksturinn féll M af hjólinu og brotnaði á hægri handlegg. M leitaði samdægurs á slysa- og bráðadeild Landspítalans. Hún mun tvívegis hafa þurft að fara í aðgerð vegna áverkans.

Öðukennari M og eigandi bifhjólsins fyllti út tjónstilkynningu sem er dagsett 27. júní 2013, eða sama dag og slysið varð. Þar kemur fram að M hafi slasast og leitað á bráðamóttöku LSH. Í kjölfarið mun tjónstilkynningin hafa verið send V, vátryggjanda bifhjólsins.

M veitti lögmanni umboð til að gæta hagsmuna sinna vegna slyssins gagnvart bótaskyldum aðilum. Með bréfi lögmannsins til V, dags. 2. júní 2016, tilkynnti lögmaðurinn félaginu að M hafi falið lögmannsstofu hans að gera kröfu á hendur félaginu, þ.m.t. í skilningi ákvæða 51. og 124. gr. laga nr. 30/2004 um vátryggingarsamninga. Með tölvubréfi 5. júlí 2016 hafnaði V bótaskyldu á þeim forsendum að samkvæmt læknisvottorði 28. júní 2013 hafi M þann sama dag fengið upplýsingar um að hún hafi hlotið kurlbrot á hægri úlnlið og upphaf ársfrests samkvæmt 1. mgr. 124. gr. vsl. beri að miða við það tímamark. Tilkynning M um tjónið hafi því ekki borist V innan ársfrestsins. Þá er tekið fram í athugasemdum V vegna málskotsins að engu breyti þótt öðukennari M hafi tekið það fram á ökutækjatjónstilkynningu að hún hafi slasast í árekstrinum þar sem 1. mgr. 51. gr. vsl. tilgreini vátryggðan sem þann sem skal tilkynna tjón sitt. Einnig er tekið fram að það standi M næst að gera sér grein fyrir hvort afleiðingar slyssins hafi orðið varanlegar eða ekki.

Álit.

Um frest til að krefjast bóta úr slysaaftryggingu ökumanns skv. 92. gr. umferðarlaga nr. 50/1987 fer eftir 1. mgr. 124. gr. vsl., sbr. m.a. dóm Hæstaréttar 21. maí 2015 í máli nr. 10/2015. Samkvæmt 1. mgr. 124. gr. vsl. glatar sá rétti til bóta samkvæmt slysaaftryggingu ef krafa er ekki gerð um bætur til félagsins innan árs frá því hann fékk vitneskju um þau atvik sem hún er reist á. Jafnvel þótt ákvæði þetta beri að skýra efnislega á sama veg og hliðstætt ákvæði í 1. mgr. 51. gr. laganna, er varðar skaðaftryggingar, er engu að síður sá orðalagsmunur á þessum tveimur ákvæðum að í 1. mgr. 124. gr. laganna er enginn áskilnaður um hver tilkynni félaginu um kröfu þess sem á rétt til bóta. Tjónstilkynning sú sem fyllt var út af hálfu öðukennara M og eiganda bifhjólsins er ekki einasta tilkynning um tjón á þeim ökutækjum sem hlut eiga að máli þegar umferðaróhapp hefur orðið. Í henni felst einnig tilkynning um slys á fólki og tjón á eignum eins og skýrlega kemur fram í tölulíðum 32 og 33 í tilkynningunni. Ekki virðist um það deilt að tjónstilkynningin barst V í kjölfar slyssins. Þá fékk V upplýsingar um að M hafði slasast og þurft að leita á sjúkrahús, en þær upplýsingar áttu að vera fullnægjandi fyrir V til að gera nauðsynlegar ráðstafanir vegna tjónsatburðarins. Þegar af þessari ástæðu hefur M ekki glatað rétti til bóta úr umræddri slysaaftryggingu ökumanns hjá V.

Niðurstaða.

M á rétt til bóta úr slysaaftryggingu ökumanns hjá V.

Reykjavík, 14. mars 2017.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.